RAMURI

An Școlar 2010-2011
primăvară-vară
nr. 25
Revistă
literar-artistică

Școala „Mihai Eminescu”
Mediaș

CAPITOLUL I: VISEZ SĂ FIU …

Visez să mă fac ...

ALEXANDRA GOGOZAN
Clasa a VII-a

De când eram mică îmi doream ca în viitor să devin o celebritate şi să lucrez în media. Desigur că, pe parcurs, mi-am dorit să am diferite şi, oarecum, bizare meserii; de la clasica vânzatoare la musafir, cântăreaţă, mireasă şi, în cele din urmă, actriţă, ţinând cont că aveam şi pretenţii să ajung la Hollywood, chiar de la şapte ani.

Nu ştiu cum sunt băieţii, dar care fetiţă nu a visat sau visează ca mine?!

În prezent încerc să mă bazez pe ceea ce chiar aş putea realiza.

V-aţi pus vreodată întrebarea: "De ce copiii au cele mai ciudate vise şi pot să îşi imagineze imposibilul?"

Când eram mai mică eram geloasă pe atenţia acordată musafirilor, considerând că este o meserie practică pentru că eram în centrul atenţiei. Mai târziu am realizat că acest lucru este cam absurd, atunci m-am gândit că dacă aş putea defila pe o scenă şi aş purta o mulţime de ţinute elegante şi extravagate ar fi ceva ideal pentru mine. Practic, trebuia să devin un fotomodel de succes. Aşa ar fi început cariera mea de vedetă. Pe parcurs m-am răzgândit, deoarece această carieră presupune multe sacrificii şi pentru că a renunţa la dulciuri şi la toate kilocaloriile pe care le consumam (şi le consum) zilnic ar fi prea mult pentru mine. Dar am găsit o soluţie salvatoare. Adoram hainele pe care trebuia să la port, departe de ochii criticilor şi obiectivul aparatelor de fotografiat în spatele cortinei, unde designerul îşi pregătea modelele pentru a urca pe scena şi făcea ultimele retuşuri. Şi acest vis s-a terminat uşor, spulberat de plictiseala mea de a mai trage linii, a măsura şi a coase materialul mult prea şifonat pentru a mai fi îmbrăcat.

Cred că aveam vreo şapte anişori când am început să fac proiecte şi, probabil, pentru vârsta mea eram un arhitect deosebit. Scenele pe care le desenam urma să le contruiesc şi mai târziu să urc pe ele şi să cânt în faţa unor mulţimi care să mă aclame. Tata m-a ajutat şi mi-a făcut o scenă din lemn în miniatură, cu două scări si un suport pentru microfon. Cu siguranţă nu l-a ajutat foarte mult schiţa mea, dar m-a încurajat.

Ei bine, eu m-am întrebat de unde noi, copiii, avem atâta imaginaţie încă de la o vârstă fragedă? Probabil şi desenele animate contează, poveştile citite de către părinţi sau educatori, lecturile noastre ulterioare, dar un copil încearcă să exprime ceea ce vede şi ceea ce îşi doreşte, altfel decât un adult. Sunt o mulţime de lucruri pe care le înţeleg prin prisma nivelului lor de cunoştinţe; ceea ce nu înţeleg, şi-l explică aşa cum cred, iar când vor ceva mai bun, soluţiile sunt surprinzătoare.

Trebuie să recunosc (eu nu sunt modestă) că veleităţile de jurnalist le aveam de mult, însă le-am descoperit de curând, când am început să intervievez diferite rude şi cunostinţe care ne mai călcau pragul casei. Lucrul acesta mi-a dat mare încredere în mine, mai ales că laudele lor nu întârziau să apară. Uimirea părinţilor îmi certifică afirmaţia de mai sus. Sunt curioasă şi mă descurc să găsesc cuvinte potrivite pentru a prezenta o întâmplare, un fapt. Apoi ... (mi se spune) mereu am o viziune diferită, originală asupra a ceea ce se-ntâmplă în jur. Da, acum visez să ajung jurnalist. Poate că la maturitate voi face altceva, dar acum aceasta este opţiunea mea şi voi lucra în acest sens ; chiar şi rândurile acestea fac parte din pregătirea mea – îmi exersez « pana » pentru a-mi comunica ideile, trăirile.

Părerea mea este că orice copil poate ajunge ce-şi propune, dar cu multă perseverenţă.

Visez să mă fac ...

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

În fiecare seară deschideam geamul şi mă uitam la miliardele de stele care sunt pe cer. Uitându-mă mai atent, am observat că ele au şi culori: roşii, albastre şi chiar galbene. Îmi place să-mi petrec timpul uitându-mă la „fiecare" stea, deoarece oricare din ele ascunde un mister care poate fi descoperit studiindu-le. Aş vrea să mă fac astronom, să privesc stelele prin telescop pentru a descoperi fiecăreia povestea – de unde vine, când a apărut şi încotro se-ndreaptă.

Niciodată nu am văzut o cometă, un alt motiv să vreau să mă fac astronom: ca să pot vedea una. Până acum, doar mi-am imaginat-o: cu o coadă lungă scânteietoare atunci când cade spre Pământ. Mi-o imaginez asemenea unei mingi uriaşe de foc care se rostogoleşte vijelios spre planeta noastră lăsând o dâră printre stele. Ce frumos!

Şi aş vrea să văd de aproape Steaua Nordului, care este în capul Carului Mare, deoarece după această stea se ghidează toţi. Aş vrea să ştiu de ce este ea mai strălucitoare decât altele.

Şi luna aş vrea s-o privesc de aproape, satelitul natural al Terrei care ne luminează nopţile şi a inspirat atâţia poeţi şi-i face pe toţi să o privească admirativ. Despre lună am auzit vorbindu-se multe - că are gură, nas, ochi, formate din petele de pe suprafaţa ei, care, de fapt, sunt nişte gropi.

Cred că ar fi cea mai frumoasă aventură din viaţa mea să descopăr frumuseţea stelelor. Să mă fac astronom şi să lucrez la un telescop uriaş, să descopăr o nouă stea, iar cele vechi să nu mai fie o enigmă pentru mine … Cerul să nu aibă secrete pentru mine în călătoriile mele.

Vreau să devin ...

ANTONIA ANTAL
Clasa a VIII- a

Când voi fi mare doresc să devin tattoo artist. Arta tatuajelor este o artă ca oricare alta, prin care te poţi exprima şi prin care îţi poţi înfrumuţesa corpul în culori şi imagini.

Fiecare tatuaj are povestea lui şi aş fi încântată să aflu poveştile oamenilor şi să mă împrietenesc cu ei şi să le împărtăşesc experienţele de viaţă.

Mulţi oameni consideră că tatuaje au doar oamenii răi, dar nu este aşa. Arta tatuajelor este o artă veche şi frumoasă şi aş fi foarte mândră să reuşesc să îmi îndeplinesc acest vis.

Deocamdată încerc să aflu istoria tatuajului şi cum el şi-a schimbat semnificaţia de-a lungul vremii.

Viitorul tenisman

VASILE CĂLIN PROŞTEAN,
Clasa a VII-a

De când am început să ştiu ce se petrece în jurul meu, am visat să mă fac aviator. Îmi plăceau avioanele. Le priveam cu fascinaţie. Apoi îi auzeam pe părinţii mei spunând că am să ajung doctor, mare doctor, specialist în transplant de organe. În mintea mea naivă le combinam pe amândouă şi mă făceam doctor-aviator; aşa că împăcam pe toată lumea.

Între timp atât eu cât şi părinţii mei ne-am schimbat opţiunea. Mama şi tata şi-ar dori să urmez o facultate de inginerie în construcţia de maşini, eu aş vrea să ajung mare tenisman şi între timp să fac şi nişte studii universitare.

Deocamdată, tenisul este ceea ce fac eu cu cea mai mare plăcere şi cu talent. Am citit şi citesc despre foste şi actuale glorii ale tenisului, urmăresc turneele de tenis din toată lumea, mi-am ales favoriţii. Îmi place Roger Federer şi, dintre cei vechi, Pete Sampras. La antrenamente mă duc plin de energie. Sunt conştient că este greu, că sunt sacrificii, dar mă gândesc la viitor sau la felul în care îmi văd eu viitorul ca tenisman – m-aş plimba în toată lumea, aş cunoaşte oameni celebri de peste tot, aş da autografe şi aş câştiga mulţi bani încă de tânăr. Tata îmi spune mereu:

- Un sportiv nu stă toată ziua în faţa fanilor. Antrenamentele sunt dure şi nu ţin cont de sărbători, week-end sau de alte zile de odihnă.

- Ei, lasă că nu-i chiar aşa! încerc eu să-i ţin piept.

- N-ai văzut că imediat după revelion am urmărit un mare turneu de tenis?! Tu crezi că vreunul dintre participanţi a stat acasă, a petrecut şi apoi a făcut mii de kilometri cu avionul şi a intrat pe teren?!

Mă gândeam la cuvintele tatei cu oarecare neîncredere. Chiar aşa să fie?!... S-ar putea, dar eu tot tenisman vreau să mă fac.

Mama este mai calmă:

- Lasă că o să-ţi treacă toana cu tenisul. Eu vreau să faci şcoală serios. La liceu nu vei putea neglija orele pentru antrenament.

- Ce, crezi că elevii de liceu nu fac sport de performanţă?! zic eu cu jumătate de gură ca nu cumva să-i treacă prin cap mamei să îmi interzică să mai merg la tenis.

- Băiete, în primul rând vei face şcoală, apoi mai vedem.

După fiecare discuţie de acest fel, încerc să găsesc o modalitate de a o convinge pe mama să mă lase să mă fac tenisman profesionist. Antrenorul se amuză şi-mi spune că timpul le rezolvă pe toate. Tata mă sprijină, ştiu asta, deşi nu mi-a spus-o direct.

Seara, mă uit la posterul de deasupra biroului meu. Este Roger Federer cu trofeul de la Roland Garros. Peste ani şi eu voi câştiga turneul acesta şi atunci voi înlocui posterul şi-l voi pune pe al meu.

Ce o să mă fac când voi fi mare?

FLAVIUS HOLERGA
Clasa a v-a

Când mă fac mare,
Nu vreau să fiu un oarecare.
Eu vreau să fiu rege,
Important cât zece ...
Dar sunt lucruri copilăreș ti,
Întâlnite doar în basme ș i poveș ti.

Aș vrea să mă fac primar,
Dar, ... să am timp de mine rar?!...
Să am prea multe îndatoriri?!
Să am doar multe nemul□umiri?!
Să fiu tratat urât de to□i?!
Şi lumea să îmi strige ... „hoţ”?!

Mai bine rămân aș a;
Oamenii să mă strige cum or vrea.
Da, măcar să ș tiu că am timp de distrac□ie,
□i că o să am parte doar de admira□ie.

CAPITOLUL II: METAMORFOZE

Metamorfoza

DARIA MUNTEAN
Clasa a V-a

Luni mă transform în floare,
Dar nu rezist, că e căldură mare.

Marţi mă transform în iepure,
Dar nu supravieţuiesc, că mă înghite un viezure.

Miercuri mă transform în muscă,
Dar nu trăiesc, fiindcă nu-mi dă pace o lăcustă.

Joi vreau să fiu un pui,
Dar mor, fiindcă am înghiţit un cui.

Vineri vreau să fiu o oaie,
Dar nu trăiesc, că am primit în cap o tigaie.

Sâmbătă aş vrea să fiu un cocor,
Dar nu pot, că n-am aripi să zbor.

Duminică mă transform în pian,
Dar nu pot, că m-a înghiţit un elan.

Decât să mă tot transform,
Mai bine rămân pe sol şi învăţ să zbor.

Metamorfozele mele

IULIA BENYI
Clasa a V-a

Într-o zi
M-am gândit
La ce va fi
Dacă măcar pentru o zi
Un mare urs aş deveni ...

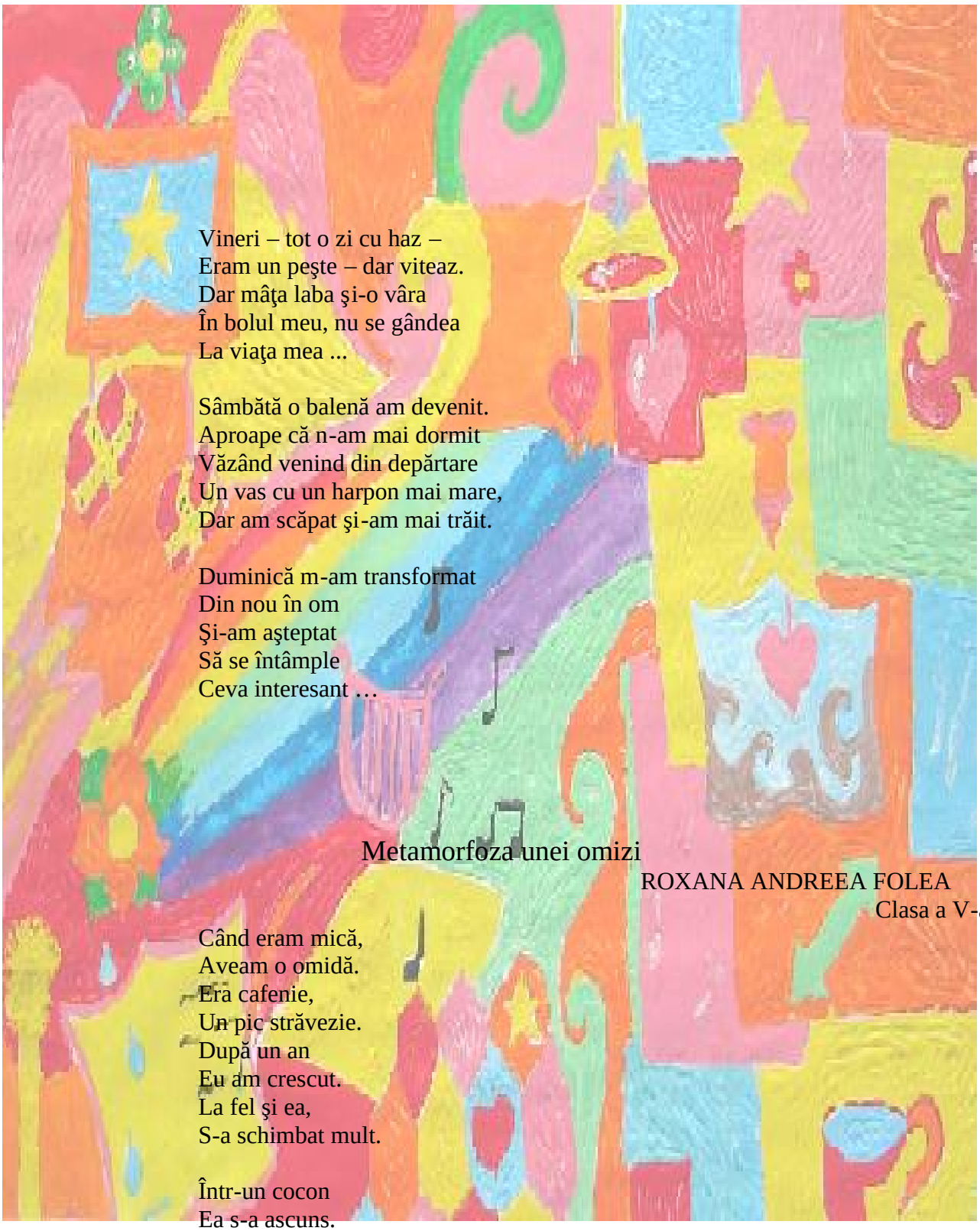

Luni am devenit un urs
Şi-am asistat la o mare luptă:
Fratele şi vânătorul.
Fratele meu a luptat
Vânătorul l-a împuşcat.

Marţi am devenit o lebădă
Frumoasă şi graţioasă.
Când pe lac eu înotam
Multe puşti mai auzeam
Stăteam, stăteam şi tăceam.

Miercuri eram tare hidoasă,
Un şobolan fără casă.
Fiind micuţă, mă simţeam
Neprotejată şi dam grasă
Şi nu eram..

Joi m-am trezit cu codiţă
Pufoasă şi mai pisicoasă.
După şoricei fugeam,
Îi prindeam şi îi haleam
Nu-i iertam..

Vineri – tot o zi cu haz –
Eram un peşte – dar viteaz.
Dar mâţa laba şi-o vâra
În bolul meu, nu se gândea
La viaţa mea ...

Sâmbătă o balenă am devenit.
Aproape că n-am mai dormit
Văzând venind din depărtare
Un vas cu un harpon mai mare,
Dar am scăpat şi-am mai trăit.

Duminică m-am transformat
Din nou în om
Şi-am aşteptat
Să se întâmple
Ceva interesant …

Metamorfoza unei omizi

ROXANA ANDREEA FOLEA
Clasa a V-a

Când eram mică,
Aveam o omidă.
Era cafenie,
Un pic străvezie.
După un an
Eu am crescut.
La fel şi ea,
S-a schimbat mult.

Într-un cocon
Ea s-a ascuns.
Crezând că a plecat,
Eu am plâns mult.

Mama mi-a explicat
Că ea n-a plecat
Şi, în curând,

În fluture se va transforma.

Peste încă trei luni
Ea s-a transformat
Într-un magnific
Fluture, viu colorat.

Iar, apoi,
M-am minunat
De-ale lui aripi
Viu colorate

Metamorfoza a însemnat
Că-n fluture omida s-a transformat.

Metamorfoza fiecărei zile

DIANA BÎRSAN
Clasa a V-a

Luni,
Ca să nu fac curat,
M-am transformat într-o albină,
Dar cineva m-a luat
Din stup, făcându-mă o fărâmă.

Marţi,
Ca să nu mă duc la şcoală,
M-am transformat în pătrunjel,
Dar cineva m-a pus în oală
Şi m-a fiert.

Miercuri,
Ca să nu curăţ după câine,
M-am transformat într-un motan,
Dar m-a bătut
Mătuşa An'.

Joi,
Ca să nu fac tema la mate,
M-am transformat într-o broască,
Dar m-a prins profa de mate
Şi m-a aruncat pe fereastră.

Vineri,
Ca să nu dau teza la română,
M-am transformat într-o hârtie,
Dar m-a prins Ana în mână,
Şi-a început să mă scrie.

Sâmbătă,
Ca să nu fac referatul la istorie,
M-am transformat într-o floare,
Dar a venit o oaie,
Şi-a vrut să mă doboare.

Duminică,
Ca să nu-mi repet,
M-am transformat într-un elicopter,
Dar o elice mi s-a rupt
Şi m-am trezit chiar la parter.

Mă transform, mă tot transform,
Dar m-am săturat ...
Mai bine rămân aşa cum sunt.
STOP METAMORFOZEI!

Săptămâna animalelor

ANDREI MUNTEAN

Clasa a V-a

Luni, când m-am trezit,
Am devenit un papagal
Vorbăreţ şi zâmbitor
Şi pe umeri cu un şal.

Marţi, papagalul a dispărut,
Iar pe locul lui, sub scaun,
Apăru ditamai motanul
Cu fulare şi opinci.

Miercuri, pe pervaz în fereastră,
Lângă floarea cea din glastră,
Apăru un fluturaş
Mititel şi drăgălaş.

Joi, pe banca cea din curte,
Se ivi un căţeluş
Vesel şi înamorat
De pisica de sub pat.

Vineri, obosit şi plictisit,
Căţelul a călătorit
Iar în locul lui sosi
Un tigru fioros,
Ce-avea în cuşcă un os.

Sâmbăta-i pe placul meu
Că am devenit un leu:
Mare, tare şi-n putere
Rege printre mamifere.

Duminica-i sărbătoare
Sunt o mică ouătoare
Stau cotcodăcind în cuibar
Şi aştept ziua de luni iar.

METAMORFOZA

MONICA BÂRCEA
Clasa a VI-a

Deşi afară era o zi senină, în ghiozdanul lui Cristi era tristeţe mare. Acolo, cărţile, caietele, penarul şi carnetul de note stăteau mohorâte.

- Eu sunt rupt şi plin de creioane roase şi o gumă muşcată.

- Ei, na! Şi eu am atâtea greşeli şi corecturi, chiar şi foi rupte pe jumătate, a vorbit caietul de matematică.

- Vai de mine şi de mine! Băiatul ăsta a luat numai note de 4 şi de 5. Doar o notă de 7 are mai mare, când a copiat la test.

- Atunci m-a băgat sub jachetă şi m-a îndoit, a spus cartea de istorie supărată.

- Ei bine, observaţi că toate avem câte o problemă. Eu, de exemplu, am filele rupte ori mâzgălite, s-a văitat cartea de română.

- Aţi văzut cum arată cărţile şi caietele Alinei, colega de bancă a lui Cristi? A întrebat carnetul de note.

- Mi-ar place şi mie să arăt aşa, să am coperţi, să nu fiu agresată şi să nu fiu folosită ca obiect de dat în capul colegilor ori de lovit în bancă pentru a speria lumea.

- Asta-i o problemă gravă şi ar trebui rezolvată, a intervenit caietul de engleză.

- Tăcere! Aş vrea să tăceţi! spuse nervos ghiozdanul. Mă dor curelele şi sunt nervos pe acest băiat, iarăşi m-a aruncat în noroi. Dacă nu mă spală, o să arăt ca dracu şi o să mă trezesc la gunoi … şi nu sunt vechi.

Toată lumea a tăcut. Ghiozdanul avea dreptate; doar ce l-a cumpărat şi arăta de o sută de ani. Ce era de făcut? Ce era de făcut?

După ceva vreme, Cristi şi-a schimbat radical comportamentul faţă de obiectele de şcoală. A devenit brusc aşa de grijuliu că toţi au fost uimiţi. Nu ştiau ce s-a întâmplat. S-au bucurat mult, dar vroiau să cunoască motivul noii atitudini.

După zile şi zile de frământări au aflat răspunsul şi tare s-au amuzat. Cristi avea o nouă colegă de clasă şi de bancă; era o fată frumoasă şi harnică. Băiatul s-a îndrăgostit de ea şi vroia să nu fie mai prejos.

CAPITOLUL III: POVEŞTI, POVEŞTI …

Lăstărişul plin de viaţă

TITUS IŞTOAN
clasa a VII-a

Dis-de-dimineaţă am plecat cu mama la o partidă de vânătoare organizată, la căpriori. Acestea se organizează în lunile octombrie şi noiembrie. Vânătorii şi-au ocupat locurile în standuri, eu stăteam lângă mama aproape nemişcat, cu respiraţia controlată pentru a nu face nici cel mai mic zgomot. Era o experienţă inedită pentru mine.

Ziua era superbă, călduroasă şi senină, aşa încât puteai observa orice mişcare în pădurea deasă. Culorile toamnei îţi încântau privirea.

Doar ochii mi-i mişcam ca să nu deranjez. Mă uitam la mama. Stătea cu arma încărcată, pregătită să tragă în orice clipă, dacă ar fi apărut vânatul. Era o ipostază în care nu o mai văzusem. Ce diferită este de mama de acasă, grijulie, caldă, feminină, elegantă. Mă lua pentru prima dată la vânătoare alături de ea pentru că de câte ori o vedeam venind de la vânătoare ori povestind întâmplări vânătoreşti aveam impresia că sunt simple fantezii.

Eram cu simţurile în alertă. Rând pe rând am văzut trecând o vulpe, un grup de porci mistreţi şi un ciopor de căprioare. Am fost atât de uimit, încât clipeam din ochi să-mi dau seama dacă este real sau asist la un film 3D.

Atât de concentrat eram, că nu am sesizat cum a trecut timpul. A venit amiaza şi vânătorii s-au strâns pentru a se reorganiza şi pentru a lua prânzul. Nu s-a împuşcat nimic până acel moment, întrucât căpriorii nu s-au arătat. Eu eram bucuros. Iubeam animalele şi nu înţelegeam această pasiune a mamei.

După-amiază târziu, spre asfinţit, când toţi stăteam în standuri nemişcaţi, au început să se agite câinii de vânătoare. Mama stătea cu puşca la ochi şi şi-a încordat tot corpul. În bătaia puştii a apărut o cireadă de căpriori. Toţi vânătorii îşi vedeau deja trofeele. Atunci eu, „fără să vreau”, am scos un sunet de mirare, care a împrăştiat toată cireada. Pentru o clipă nimeni nu a ştiut ce s-a petrecut, apoi au înţeles că cineva a făcut un zgomot care a atenţionat animalele. Mama, dezamăgită, nu a spus nimic.

Drumul spre casă s-a făcut în tăcere. Fiecare ştia de celălalt – eu eram fericit că am zădărnicit o vânătoare, mama mâhnită că nu şi-a obţinut trofeul visat.

Legenda cufărului de aur

PAUL ANGHEL
Clasa a VI-a

Povestea mea începe într-o zi frumoasă şi călduroasă de vară, într-o casă de la marginea satului, unde locuiau doi fraţi pe nume Alex, de şaisprezece ani, şi Cristina, cincisprezece ani.

Într-o zi, cei doi stăteau tolăniţi în pat pentru că nu aveau chef să facă ceva. Poştaşul satului a venit şi le-a adus o revistă, "Revista universală". Cei doi s-au uitau în revistă dând paginile una după alta, neinteresându-i nimic. Privirile lui Alex au fost atrase de un text în chenar dintr-un colţ al revistei. Acesta spuse Cristinei:

- Ai văzut ce scrie în chenarul acela?

- Nu, ce scrie? răspunde Cristina curioasă.

- Scrie despre o legendă care relatează că ar putea fi un cufăr de aur în Peştera Scărişoara ce a fost ascuns acum cinci sute de ani, spune băiatul făcând ochii mari.

- Da, dar este doar o legendă şi legendele nu sunt adevărate, zice Cristina plictisită.

- Da, poate ai dreptate … , răspunde într-o vreme Alex, apoi revine înviorat. Dar stai, totuşi legendele se bazează cât de cât pe realitate.

- Şi … ce vrei să zici? … să ne ducem şi să intrăm în Peştera Scărişoara?! zice Cristina mirată de privirea fratelui său.

- Păi … eu aş zice să ne încercăm norocul, spune Alex zâmbind gânditor.

Cei doi copii erau nerăbdători şi aşteptau ziua plecării lor la Peştera Scărişoara. Ziua a sosit în sfârşit. Soarele se ridica uşor pe cer, iar cei doi copii şi-au pregătit bagajele cu multă atenţie.

Emoţionaţi au pornit în marea lor aventură. S-au urcat în tren şi pe parcursul călătoriei aşteptau nerăbdători să ajungă la destinaţie.

- Oare ce s-ar putea ascunde într-o peşteră de gheaţă? se întreba Alex.

Cei doi fraţi se uitau pe geamul prăfuit al trenului şi urmăreau peisajul măreţ al verii.

După trei ore de mers cu trenul, au ajuns în gara unde trebuiau să coboare. Alex şi Cristina s-au dat jos din tren, bucurându-se de soare. După o jumătate de oră de mers pe jos au

ajuns în faţa peşterii, care parcă le ura “bun venit”. Au stat un moment, apoi au intrat în peşteră, şi-au aprins lanternele.

- Ţi-e frică, Cristina? spune Alex încercând să-şi ascundă emoţiile.

- Nuuu, răspunde fata cu vocea înceată.

După ce au mers puţin, au părăsit traseul obişnuit al vizitatorilor şi au continuat drumul. La un moment dat Alex exclamă:

- Cristina, uite! Pe pereţi este scris ceva, aceste litere sunt hieroglifice.

Apoi Alex a zâmbit gândindu-se la ceea ce tocmai spusese – hieroglife !?... Ce aberaţie ! ... Dar Cristina nu s-a prins .

- Înseamnă că este scris în limba egiptenilor, s-ar putea ca această peşteră să fi fost străbătută de egipteni?! spune Cristina privindu-l pe Alex.

Pe când zicea aceste vorbe, Alex spune brusc:

- Stai! este un prag!

Dar, prea târziu, Cristina deja călcase şi a căzut într-o groapă. După câteva secunde de şoc, Alex aruncă o frânghie în groapă.

- Prinde-te de frânghie! strigă Alex cu vocea speriată.

Mâinile îi tremurau. După mai multe încercări, băiatul reuşeşte să o recupereze pe Cristina. Pe faţa ei se putea vedea frica. Stau câteva clipe să-şi revină, apoi copiii pornesc ezitant. Înaintează prudent la lumina lămpilor de pe cască. Au mers câtva timp fără să vorbească şi foarte atenţi la fiecare pas. În faţa Cristinei apare o uşă. Fata este uimită şi spune emoţionată:

- Alex! Alex! Uite o uşă în partea de nord a peşterii!

Alex se bucură văzând uşa prăfuită şi veche şi s-a repezit să o deschidă împingându-se în ea. După ce a împins de mai multe ori, uşa s-a deschis scârţâind zgomotos. În faţa celor doi se ivi o încăpere mică, întunecoasă şi împăienjenită. Copiii au intrat cu inimile bătând puternic de emoţie. Se uitau cu atenţie în fiecare colţ. Abia distingeau nişte pietre, nişte obiecte acoperite de praf gros. Alex spune Cristinei:

- Haide să ne odihnim puţin, suntem tare obosiţi şi cred că vom avea de lucru aici.

După ce-şi recăpătară puterile, cei doi au început să caute. Se uitau foarte atent şi nu lăsau nici un loc necercetat sau neatins. După multe priviri aruncate asupra încăperii, ochii

Cristinei s-au oprit pe un capăt de funie care se pierdea în pământ. Ea îi spune lui Alex cu speranţa de a găsi ceva:

- Haide să săpăm aici, să vedem unde duce acest capăt de funie!

Cei doi au săpat mult până au observat că funia este prinsă de un inel metalic.

- Ce ar putea fi acest inel de fier? spune Alex mirat.

După câteva momente de ezitare, Alex trage de funie şi … o uşă se deschise. Aceasta ieşea din zid. Până atunci nu au observat-o.

- Exact cum mi-am imaginat, o uşă în zid! a exclamat Cristina.

Cei doi au intrat în noua încăpere şi au observat că în aceasta nu era nimic altceva decât un prag mare în mijloc. Au căutat uşi secrete, chei ascunse, dar n-au găsit nimic.

- Eu am să calc pe prag! spune hotărât Alex.

- Eşti nebun, vrei să cazi într-o capcană? zice Cristina speriată.

- Nu, doar voiam să văd … Bine, stai liniştită, voi arunca o piatră pe prag, spune Alex încercând să-şi liniştească sora.

Băiatul aruncă o piatră pe prag, însă dincolo de prag au descoperit o încăpere la subsol.

- Vezi, aceasta vroiam să văd, dacă este o încăpere la subsol.

Cei doi au coborât cu sufletul la gură şi au observat un scaun împărătesc, făcut din marmură şi peste el era o mantie fină de mătase.

- Deci aceasta era camera împăratului, spune Cristina, observând mai bine încăperea.

Ochii copiilor erau aţintiţi spre scaunul împărătesc.

- Nu ai observat că spătarul scaunului este băgat în perete? spune Alex.

- Da, şi ce-i cu asta? întreabă Cristina nedumerită.

- Păi …eu cred că cel care a făcut scaunul împăratului a băgat spătarul în perete cu un scop, grăieşte Alex.

Cristina s-a apropiat de scaun şi a pipăit mătasea fină a mantiei. Fără ca fata să observe, spătarul s-a mişcat şi o uşă s-a deschis.

- Deci spătarul scaunului era o uşă de fapt, spune Alex cântărind lucrurile, deştept a fost omul care a făcut tronul acesta!

Alex şi Cristina au intrat în încăperea îngustă şi joasă; nu puteai să stai decât în genunchi. Ei au sesizat că ea se înfunda. Atunci Cristina spune descurajată:

- Ce, am venit aici pentru nimic? Am intrat dintr-o încăpere secretă într-alta. Şi asta-i tot?!

- Stai, linişteşte-te, trebuie să fie ceva, poate în pereţi, spune Alex încercând să o liniştească pe sora lui mai mică.

Cei doi examinau cu atenţie fiecare perete şi nu lăsau nimic necercetat. Alex zice:

- Uite, partea aceasta a zidului este mai umflată, să săpăm poate că este ceva.

Copiii au săpat mult şi … până la urmă nu au găsit nimic.

- Ce ţi-am zis eu, nu este nimic! spune Cristina tare dezamăgită.

- Da, cred că ai dreptate, grăi Alex, lăsându-se prins în cursa deznădejdii.

- Ţi-am spus că legendele nu sunt adevărate! zice Cristina.

- Da, legendele sunt ca o poveste.

- Atunci haide înapoi acasă! exclamă Cristina hotărâtă.

- Bine, dar înainte de a pleca, să ne mai uităm încă o dată cu atenţie, zice Alex cu mici speranţe.

Cei doi nu au găsit nimic suspect în încăperea îngustă.

- Uite acolo o sârmă în perete! tresări Alex.

Cristina supărată se duse şi trase tare de sârmă şi … se deschise o uşiţă mică în partea de est a încăperii, era un loc mic, unde era un cufăr. Era cufărul de aur.

- Până la urmă am reuşit, Cristina! spune bucuros Alex. Este cufărul de aur! Vezi, am reuşit !

Ei l-au deschis şi în el era un sceptru de aur şi pietre preţioase care străluceau, deşi erau prăfuite.

Cei doi au dus cufărul la muzeul din satul lor şi, din pricina descoperiri lor, satul a devenit bogat, iar micii eroi au fost răsplătiţi şi lăudaţi de toată lumea.

Ce poveste! Palpitantă. Cam previzibilă. Era doar în imaginaţia lui Alex care se plictisea în faţa revistei pe care încerca să o citească. Cât de mult i-ar place să participe la o aventură adevărată, să facă o descoperire! Şi-a propus totuşi ca, atunci când va fi pe picioarele lui, să se facă descoperitor de comori. Atunci nu ar mai lua-o pe Cristina cu el. Fetele nu gustă aventura.

Papagalul vorbăreţ

IULIA BENYI
Clasa a V-a

- Haaa! Ce bine am dormit! se aude în liniştea camerei.
- Pako! Pako! Pako! Pako!
- Vai, Pako, dar la ce oră te-ai trezit?
- Pako s-a culcat la nouă ... la nouă!
- Nu, nu, când te-ai trezit?
- Pako se trezeşte în fiecare dimineaţă la şase … şi cântă!
- Deci tu m-ai trezit?
- Yup! … Nu! ... Nu !
- Pako, azi vine Andrei. Să nu vorbeşti urât şi să nu spui "papagal".
- Pako face ciorbă de ardei! Andrei, ciorbă de ardei.
- Nu mai am timp! Cineva sună la uşă! Pako să fii cuminte !
- O, salut, Andrei! Intră! Te aşteptam.
- Salut, Paul! Mă bucur. Uite-l pe Pako! Ce mai faci, Pako?
- Hei ! Pako face ciorbă de ardei ! E papagal !
- Vai de mine, Paul ! Papagalul tău mă face ardei şi, pe deasupra, îmi spune şi că sunt papagal! M-a jignit! Plec!
- Nu te supăra. Te rog! Este doar un papagal. N-are minte.
- N-am chef astăzi de papagalul ăsta obraznic. Am plecat, spune Andrei şi pleacă.
- Ruşine să-ţi fie, Pako! îi spun, supărat că mi-a plecat prietenul. Ruşine să-ţi fie!
- Acesta este modul meu de apărare! Nu ai ce să-mi faci! Andrei e supărăcios. Andrei, ciorbă de ardei. Andrei, ciorbă de ardei.

UNCHIUL MEU – ROBOTUL

FLAVIUS ANDREI
Clasa a VII-a

M-am trezit zâmbind de unul singur în faţa caietului de română. Trebuie să fac o compunere în care să folosesc metamorfoza şi mi-am adus aminte de felul în care mă păcălea, când eram mic, fratele tatei, cel mai tânăr dintre unchii mei.

Aveam vreo 4 ani. Unchiul meu Valer era student. Când venea acasă, petreceam mult timp împreună pentru că ştia să se „copilărească” şi inventa jocuri pentru mine. Într-o zi, jucându-ne amândoi în casă, am căzut şi ne-am lovit. Ne văitam fiecare în felul său, însă eu, fiindcă îmi curgea sânge dintr-o zgârietură, mă văitam mai tare, speriat. Am observat că lui Valer nu-i curge sânge şi nu înţelegeam:

- Ţie de ce nu-ţi curge sânge? am întrebat printre lacrimi şi sughiţuri.

- Eu sunt robot şi roboţilor nu le curge sânge niciodată.

Răspunsul lui Valer m-a uimit atât de tare că am încetat să mai plâng. Îmi amintesc că am fost atât de surprins de replica lui că nu ştiam ce să mai cred.

- Ce te uiţi aşa la mine? Nu mă crezi? Eu sunt robot. Uite, nu-mi curge sânge!

- Da’ roboţii sunt din fier şi au multe fire şi beculeţe la cap.

Valer m-a luat în braţe şi ne-am aşezat pe canapea.

- Pune mâna aici pe spatele meu şi apasă. Vezi ce tare sunt?... Acum pune mâna pe pieptul meu şi pe braţe. Vezi cât de tare se simte?!...

Eu îl pipăiam şi eram de acord cu ceea ce îmi spunea; era foarte tare, simţeam că sub piele era metal dur.

- Ca să nu-şi dea seama nimeni că eu sunt robot, peste învelişul de tablă mi-am pus piele, ca oamenii.

- Dar cum eşti robot? Tu nu eşti unchiul meu?...

- Ba da, sunt unchiul tău. Tu eşti singurul copil din lume care are un unchi robot.

Mă uitam la el fermecat. Unchiul meu este robot.

- Valer, îţi dai jos pielea să te văd robot?

- Nu pot. Ca să îmi dau jos pielea, trebuie să plec pe o altă planetă. Numai acolo pot să-mi iau înfăţişare de robot.

- Şi cum te transformi în robot? Te doare?

Valer se uita la mine tare amuzat. Eu eram foarte derutat. Nu mai înţelegeam nimic. Căpşorul meu era asaltat de o mulţime de întrebări şi necunoscute.

- Ce sunt planetele? Sunt departe planetele? Sunt mari? …

- Stai! Ho! Ho! Eşti prea mic să vorbim de planete.

Valer încerca să mă oprească. Nu ştiu dacă până atunci auzisem cuvântul “planetă”, dar dacă era o planetă pe care unchiul meu putea să ia înfăţişare de robot, doream să ştiu.

După ce a plecat la facultate, eu am rămas visând la unchiul meu robot. Ceea ce m-a fascinat în mod deosebit a fost că mi-a spus că acesta este un secret. Nu aveam voie să spun nimănui că el este robot. Deşi eram mic, am păstrat secretul. Acest “secret” a fost o sursă de vise şi trăiri. Singur în camera mea, cu câte un roboţel jucărie în mână, încercam să pătrund în lumea lor miraculoasă, să-mi închipui cum arată planeta pe care unchiul meu se transformă în robot. Singura sursă de informaţie erau desenele animate. Tata zâmbea la dorinţa mea de a afla mai multe despre roboţi şi era mândru că fiul lui, deşi nu era la şcoală, vroia să ştie ce pot face roboţii, de unde vin, cum sunt alcătuiţi … Cel mai mult mă încântau imagini cu roboţi japonezi care jucau fotbal, dansau, cărau bagaje …

Toată povestea s-a terminat în clasa întâi, când m-am lăudat unor băieţi mai mari că în familia noastră există un robot, că el nu se deosebeşte de ceilalţi oameni pentru că le-a împrumutat înfăţişarea. Toţi au râs de mine. Eu am fost foarte contrariat. Întors acasă, Valer, unchiul meu, mi-a dezvăluit „marele secret”:

- Am vrut să te fac să nu mai plângi.

- Dar tu mi-ai spus că te duci pe o altă planetă şi acolo te transformi în robot …

M-a luat în braţe şi am povestit mult. Cu un gust amar am înţeles totul, dar am rămas cu pasiunea pentru roboţi şi cu dorinţa de a construi cândva şi eu unul.

Spiritul copacilor

IULIA BENYI
Clasa a V-a

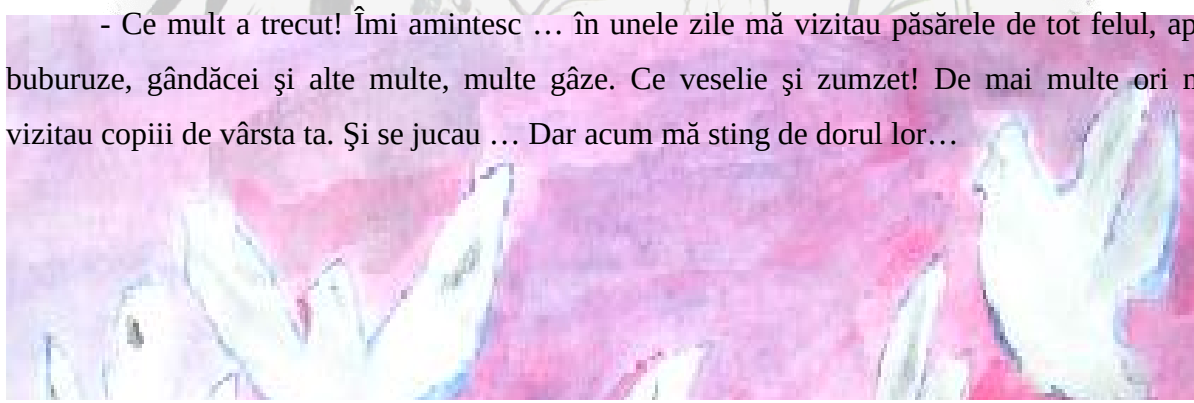
La revenirea primăverii, câmpia presărată de margarete şi câţiva copaci era sub vraja unei linişti depline. Oamenii aveau grijă de pomii trişti, dar parcă nu reuşeau să facă nimic pentru a-i readuce la viaţă. Iarna a fost tare grea. Am stat puţin pe gânduri, trebuia să fac ceva. Tristeţea m-a făcut să-mi mobilizez mintea care a reacţionat, mi-a venit o idee: să pornesc în căutarea marelui Spirit al copacilor.

- Cred că l-am văzut! am spus eu arătând spre un pom singur şi bătrân. Bună ziua, spirit înţelept! De ce eşti atât de trist?

- Am o poveste foarte, foarte lungă… Da, într-adevăr eu sunt marele spirit al copacilor. Încă se vede? Se pare că da.

Copacul şi-a aplecat crengile spre mine parcă dorind să mă mângâie.

- Ce mult a trecut! Îmi amintesc … în unele zile mă vizitau păsările de tot felul, apoi buburuze, gândăcei şi alte multe, multe gâze. Ce veselie şi zumzet! De mai multe ori mă vizitau copiii de vârsta ta. Şi se jucau … Dar acum mă sting de dorul lor…

- Dar ce s-a întâmplat cu toţi? întreb eu încercând să rup liniştea care s-a lăsat.

- Dacă e vorba despre copii … unii s-au mutat din oraş, iar altora le era scârbă să îmi mai cureţe crengile de omizi, îmi răspunde glasul obosit al copacului. Ce n-aş da să mai fie copii care să nu se gândească doar la ei! ... copii care să se mai joace în preajma mea! ... Astea sunt doar vise pierdute …

- Nu neapărat! Eu vreau să te ajut cu cea mai mare plăcere! Vrei să vezi?

Eram plină de entuziasm.

- Ar fi bine, dar dacă te va deranja activitatea? Gândeşte-te bine! Dacă nu ai chef, nu-i nimica!

- Cum să mă deranjeze? Mie îmi place să mulţumesc vieţuitoarele! Când mai ai vreo problemă, spune-mi-o! Eu te pot ajuta!

- Aşa am să fac! mi-a răspuns copacul, dar simţeam că entuziasmul meu nu l-a convins.

Neîncrederea lui m-a ambiţionat. M-am dus acasă, mi-am luat o foarfece de tăiat crengi, o scară şi vreo doi prieteni şi ne-am întors pe câmp la copac. Am muncit cu spor. Nu ştiam prea bine ce aveam de făcut, dar am ascultat sfaturile bătrânului arbore.

- Ultima omidă şi… gata! Crengile tale sunt curate. Arăţi ca nou! Poţi să te pregăteşti pentru noua primăvară.

- Îţi mulţumesc nespus de mult! spuse copacul ridicându-şi crengile amorţite spre bătrânul Soare.

Prietenii mei au simţit uşurarea copacului şi au trecut şi la următorii. Rând pe rând, copacii şi-au ridicat coroana spre albastrul cerului, aşteptând binecuvântarea primăverii cu muguri şi flori. Curând gâzele, păsările vor alunga liniştea câmpului.

CAPITOLUL IV : MUGURI DE POET

Flori şi albine

ROXANA DEJESCU

Clasa a VI-a

Pe câmpie, în grădină,
Nu vezi numai o albină,

Se-adună seara în grădină
Să bârfească după cină.

Şi ghioceii frumoşi,
Îşi scot capul bucuroşi
Soarele l-au asteptat,
Şi-au scăpat de îngheţat.

Pisica

ROXANA DEJESCU
Clasa a VI-a

Am acum o pisicuţă
Mică, albă, jucăuşă.
Ea are blăniţă fină
Şi îi place la lumină.
Când mănâncă, pe botic
Este plină de lăptic,
Dar se linge tacticoasă
Pe fiecare lăbuţă-n parte,
Fiindcă ştie că-i frumoasă
Şi este mereu curată,
Cu mustaţa aranjată.

Câinele

ROXANA DEJESCU
Clasa a VI-a

Fuge-ncolo, fuge-ncoace,
Latră, dă din coadă, tace
Doar o clipă şi apoi
Face mare tărăboi,
Printre straturi, printre flori
Când îl vezi, te iau fiori.
Nu stă locului o clipă,
Sare gardul fără frică,
Se repede la pisici,

Vrăbiuţe, rândunici.
Este-un ghem de energie
Cine poate piept să-i ţie ?!

Buburuza

VLAD ROMAN

Clasa a VII-a

Azi mi s-a oprit pe buză
Cine crezi? – o buburuză.
Mică, veselă, grăbită
A-nceput să se întindă.
Abia a ieşit la soare
După friguri şi ninsoare.
Şi-ncălzită de o rază
Venită lin să o vază,
Îşi întinde o aripă
Şi picioarele grăbită
Să profite de căldură,
Veselă peste măsură.
Şi îmi zboară pe obraz
Ca să-mi facă în necaz
Că are buline multe,
Refuză să le-mprumute,
E cochetă şi zgârcită
Vrea doar să fie iubită.

Şcoala

FLAVIUS HOLERGA,

Clasa a V-a

Şcoala este locul sfânt,
În care învăţăm oricând,
Este locul minunat
Care trebuie lăudat.
Este un loc frumos
Mare şi prea luminos.
Şcoala este minunată
Pentru noi e importantă.
Acolo studiem, învăţăm,
Ne jucăm şi chiar cântăm.

Trandafirul

SONIA CRISTEA

Clasa a V-a

Trandafirul roş u ce a înflorit,
O zi nouă mie mi-a vestit.

Natura e încă în via□ă
Ș i cu drag ea mă înva□ă
Cum s-o îndrăgesc,
Cum s-o pre□uiesc.

Vis

DARIA MUNTEAN
Clasa a V-a

Lăsând în urmă stratul gros de nea
Natura râde, cântă şi dansează,
Eu mă ghemuiesc sub palma ta,
Visând la codrul încălzit de-o rază.

În zbor

CRINA LĂPĂDAT
Clasa a VI-a

Câte flori, câte culori
Zăresc eu de printre nori,
Când mă-ntorc la cuibul meu
Zburând cum o fac mereu
Peste munţi, păduri şi mare
Să am căldură de la soare.

Primăvara

BIANCA BLĂJAN
Clasa a VI-a

Vine, vine primăvara,
Se îmbracă toată ţara
Cu parfum şi floricele
Pui, boboci şi mieluşele.

Voiniceşte, ghiocelul
Şi-a scuturat clopoţelul
Şi vesteşte c-au plecat
Norii groşi, vântul turbat.

Soarele

ALEXANDRA BĂCILĂ
Clasa a VII-a

Astrul cel impunător,
Ce-i deasupra tuturor,
Pământul îl tot veghează,
Ziua ne-o înseninează.

La răsărit ne trezeşte,
Lumea toată o priveşte
Orizontu-l luminează,
Magie mereu creează.

În întuneric pătrunde,
După nori se mai ascunde,
Ziua el o instalează,
Doar cu o singură rază.

Nuanţe calde-ncununează
Cerul tot îmbrăţişează.

La apus, tainic dispare
Într-o mare de culoare,

PRIMII FIORI DE IUBIRE

Dragostea dimineaţa

TINNO ROTTA
Clasa a VII-a

Tu, Cupidon, m-ai lovit cu a ta săgeată,
Şi dintr-o dată,
Am zărit această fată
Cu ochi verzi ca marea învolburată,
Cu părul mătăsos,
Şi un zâmbet luminos.

De ea m-am îndrăgostit,
Şi încet i-am şoptit:
“Mă simt puţin ameţit,
O fi asta dragostea?
Sau e doar de la cafea?”

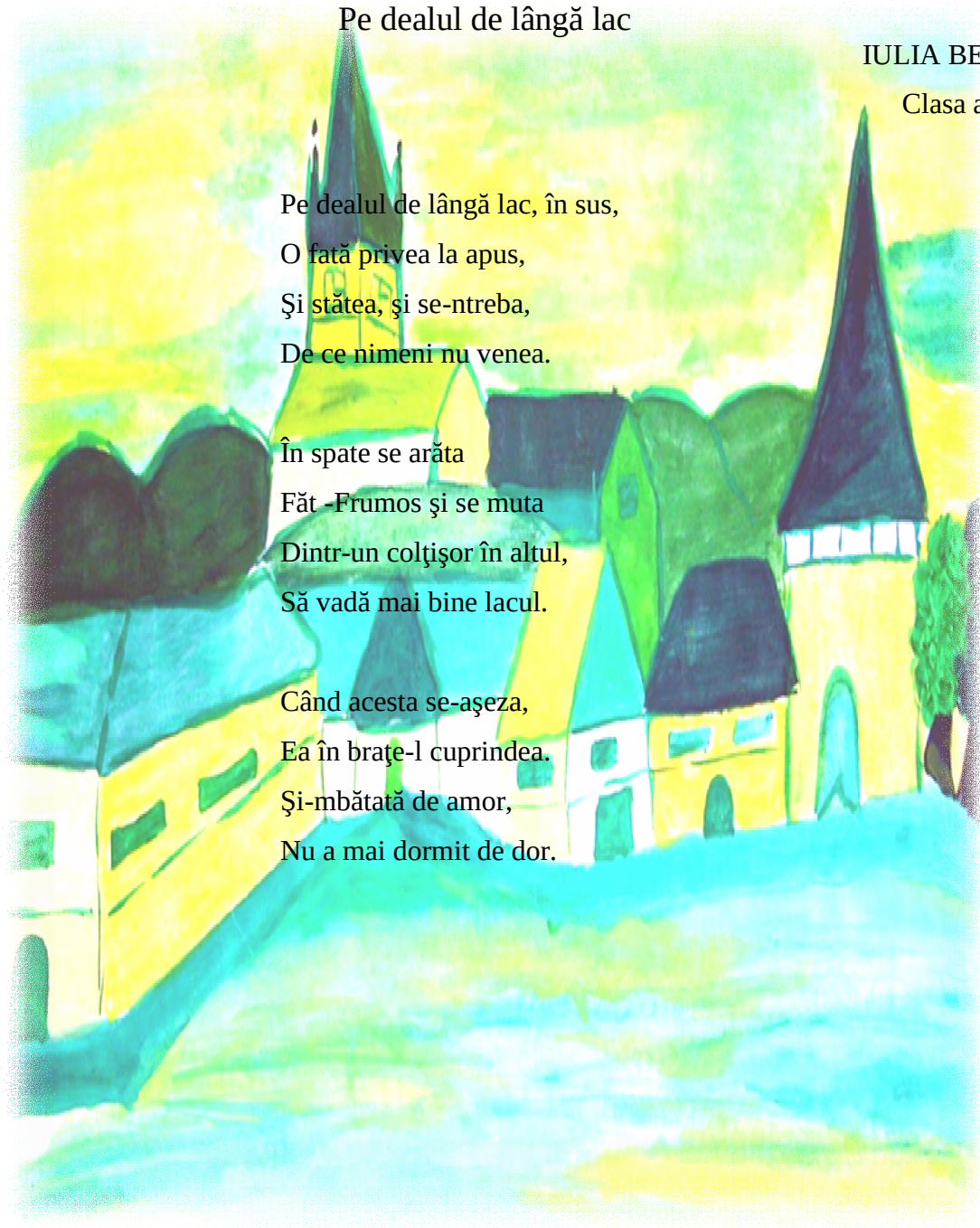
Iubirea

RAREŞ ANTAL
Clasa a VIII-a

Iubirea este tot ce vezi,
E clipa ce din ochi o pierzi.
E poate steaua căzătoare,
Lumina ce se vede-n zare.
Iubirea este tot ce simţi,
Triumf, regrete, rugăminţi,

Speranţe, vise şi-aşteptări,
Lumini ce ard în depărtări.
Iubirea este tot ce spui,
E vorba ce o pui în cui,
E tot ce dai, tot ce primeşti,
E viaţa pe care-o trăieşti

.

Pe dealul de lângă lac

IULIA BENYI
Clasa a V-a

Pe dealul de lângă lac, în sus,
O fată privea la apus,
Şi stătea, şi se-ntreba,
De ce nimeni nu venea.

În spate se arăta
Făt -Frumos şi se muta
Dintr-un colţişor în altul,
Să vadă mai bine lacul.

Când acesta se-aşeza,
Ea în braţe-l cuprindea.
Şi-mbătată de amor,
Nu a mai dormit de dor.

Aş iubi…

Aş iubi ploaia,
Dar ea m-ar stropi…
Aş iubi fulgerul,
Dar el m-ar lovi…
Aş iubi zăpada,
Dar ea m-ar îngheţa…
Te-aş iubi pe tine,
Dar tu m-ai iubi?

Răspunsul nu vine,
Dar ploaia mă îmbrăţişează,
Fulgerul mă luminează,
Zăpada îmi îngheaţă sângele din vine…
Degeaba,iubirea tot nu vine.

Antal Lia Antonia – cls a VIII-a B

Am visat

DARIA PASCU

Clasa a VII-a

Am visat
Că în păr mi-a înflorit
O floare…
Am căutat-o în grădină
Şi-am găsit-o
În palma ta!
Am visat
Că zbor în oceanul albastru
Al văzduhului…
Am găsit cerul
Oglindit
În privirea ta!
Am visat
Că soarele mă-nvăluie
Cu razele-i calde…
Tu mă învălui
Cu zâmbetul tău!

CAPITOLUL V: ÎN LUMEA PERSONAJELOR LITERARE

Întâlnire cu un personaj îndrăgit

PATRICIA LĂZĂRICIU
Clasa a VI-a

Este seară. Emma, o fetiţă de opt ani, aşteaptă nerăbdătoare să i se citească povestea din cartea pe care tocmai a primit-o de la bunici.

Dintr-odată i s-a auzit vocea strigând în liniştea casei:

- Grăbeşte-te, mamă! Te aştept.

- Imediat, Emma! Mai am puţin.

- Bine, bine.

Plictisindu-se, fetiţa a deschis cartea şi a început să privească curioasă imaginile. După câteva pagini, a văzut-o pe Cenuşăreasa, personajul său preferat şi a zis încet:

- O, Cenuşăreasa! Ce rochie frumoasă ai !

- Mulţumesc!

- Cine vorbeşte ? a întrebat Emma mirată.

S-a uitat în cameră, dar nu era nimeni acolo.

- Aici în carte! Priveşte în carte! Sunt eu, Cenuşăreasa!

- O! Bună, Cenuşăreasa! Eşti personajul meu preferat!

- Mă bucur să aud aceste cuvinte. Mulţi copii mă îndrăgesc, dar tu îi întreci pe toţi.

- Am o mulţime de lucruri cu chipul tău desenat pe ele. Le ador! Dar cel mai mult îmi place jurnalul meu. Acolo eşti foarte frumoasă.

- Mulţumesc! Dar...

- Emma ! Emma! Vin în două minute! a strigat mama.

- Trebuie să tac! Nimeni nu trebuie să ştie că am vorbit cu tine.

- Îmi pare bine că ne-am cunoscut!

- Şi mie! La revedere, fetiţă cuminte!

- La revedere, Cenuşăreasa!

Şi aşa a aflat Emma despre personajul din cartea ei. Apoi m ama i-a citit toată cartea, iar fetiţa s-a întristat şi s-a bucurat alături de personajul îndrăgit. Până atunci, Cenuşăreasa era doar un chip frumos de pe ghiozdan, caiete, tricouri.

În Ţara Basmelor

DIANA BÎRSAN

Ca în fiecare vară, a venit în vizită vărul meu şi m-a rugat să-i plimb câinele. Îmi plac câinii aşa că nu am ezitat şi am plecat cu patrupedul la plimbare. Am ajuns în apropierea unei păduri. Dintr-o dată, câinele a început să devină agitat şi să mă tragă după el. Când nu am mai putut ţine pasul cu el, am dat drumul lesei. Alergând după câine, m-am trezit în inima pădurii, dar … l-am pierdut din vedere.

Am privit în jur. Acum eram doar eu şi pădurea. Pentru o clipă m-am gândit că nu o să mă salveze nimeni, deoarece niciun om cu sca un la cap nu s-ar fi încumetat să pătrundă atât de adânc în pădure. Nu am mai stat pe gânduri şi am pornit la drum, dar nu ştiam în ce direcţie să o iau … aşa că m-am rătăcit.

Eram îngrijorat, nu ştiam unde mă aflu şi cum să mă întorc acasă, iar câinele v ărului meu nu era de găsit. Mergeam la întâmplare, speriat. Nu ştiu cum, dar la un moment dat, am căzut într-o groapă îngustă, dar foarte adâncă. În timp ce cădeam în groapă m-am lovit la cap. Când mi-am revenit, am ajuns pe un tărâm ciudat. Acolo era Ţara Basmelor, ceva ce eu nu credeam că există. Toate personajele bune din cărţile citite de mine până acum erau acolo: zmei, muma pădurii, Greuceanu, Albă ca Zăpada şi piticii, chiar şi Crăiasa Zăpezii. Aceasta era atât de albă şi strălucitoare încât mi-a atras atenţia. Apoi am văzut că se apropie de mine. Îmi zâmbea frumos şi îmi spune:

- Bună ziua, fetiţo! Bun venit în Ţara Basmelor! Îţi place? Acest tărâm este creat special pentru copii, dar foarte puţini îl vizitează, aşa că ne tratăm cum se cuvine invita ţii.

- Bună ziua, Crăiasă! Mulţumesc pentru ospitalitate! Îmi place mult! răspund eu, admirând peisajul.

În timp ce vorbeam, am observat o poartă purpurie, mare. Deşi era deschisă, nu se vedea nimic dincolo de ea. Mi-am luat inima în dinţi, am intrat şi l-am văzut acolo pe câinele vărului meu îmbrăcat în haine de om. Atunci l-am întrebat:

- Ce este aici? Ce faci aici?

Până aici a fost povestea creată de Ţara Basmelor pentru vărul tău care azi ţi-a dăruit-o ţie, cititorule. Stai să-ţi explic mai bine. Cât am stat acolo, iată ce am înţeles: Ţara Basmelor ia fiinţe din lumea reală şi le dă puteri magice printr-o poveste care este creată pentru fiecare copil. Povestea e ca un fel de carte dedicată cuiva. Fiecare copil, la timpul potrivit şi dacă crede în minunăţiile basmului, o să poată să-şi viziteze povestea din Ţara

Basmelor cu ajutorul uneia dintre fiinţele magice. Aşa am înţeles că pentru mine personajul magic este Crăiasa Zăpezii. Ce frumos!

Aceea a fost o întâmplare magică pe care mi-am imaginat-o când rătăceam prin pădure în căutarea unui câine jucăuş şi buclucaş.

În discuţie cu personajele

ALEXANDRA BĂCILĂ

Clasa a VII-a

Era o dimineaţă caldă de primăvară. Soarele îşi odihnea razele aurii pe acoperişurile caselor. Lumina sa pătrundea în ochii trecătorilor, descompunându-se în mii de fascicule care le înveseleau inimile.

Pe suprafaţa netedă a frunzelor străluceau picuri de rouă, asemenea unor bobiţe de mărgăritar, în timp ce bobocii de trandafir îşi deschideau alene petalele de mătase.

Am ieşit din casă pentru a întâmpina zorii zilei. Aromele dulci şi calde le simţeam la tot pasul. Am închis pentru o clipă ochii, ca şi când aş fi adormit îmbătată de parfumul florilor. Eram înconjurată de ciripitul vesel al păsărilor ... Era minunat! Copacii murmurau cu fiecare frunză ce foşnea; cântecul lor vrăjit părea o şoaptă: „Vino! Vino!”

M-am lăsat purtată pe aripile imaginaţiei şi m-am dus departe ... departe de casa părintească şi de plaiurile natale.

Am închis ochii din nou. Eram înconjurată de întuneric ... Ap oi bezna a început să se destrame în culori luminoase şi mă vedeam bătând la porţile unui castel. În spatele meu, soarele îşi odihnea obrazul strălucitor pe culmile munţilor de marmură. În apropiere, şuşotea un râu, rostogolindu-se la vale în mii de steluţe.

După ceva vreme, un soldat înalt, cu o statură impunătoare, îmi deschise uşa:

- Bună ziua! am salutat eu buimacă.

- Bună ziua, domnişoară! Ce vânt te aduce pe aici?

- Ăă ... ăăă ... mă-ntrebam al cui este acest castel.

- Al domniţei noastre, Albă-ca-Zăpada.

- Albă-ca-Zăpada?? ... am rămas fără cuvinte. De câte ori am dorit să o întâlnesc! Aş putea să o văd?

Soldatul a ezitat o clipă, după care a spus:

- Da, intră.

L-am urmat prin holurile înalte, de o frumuseţe fără seamăn. Dintr-o sală mare a ieşit o prinţesă. Avea buzele roşii ca sângele, faţa albă ca zăpada şi părul ... părul îi era negru ca abanosul. Era într-adevăr cea pe care o căutam.

- Bună ziua, am îngăimat eu fără prea mult curaj.

- Bună ziua! Doreşti să vii cu mine şi să povestim?

Am dat afirmativ din cap şi am urmat-o. Eram uimită acum de tot şi nici nu îndrăzneam să reflectez prea mult asupra situaţiei. Cu toate acestea, glasul ei blând mi-a spulberat pe dată teama şi, mai încrezătoare, am păşit pragul în urma ei.

I-am explicat cât de mult mi-am dorit să o cunosc, iar acum, printr-o minune, se afla chiar în faţa mea.

Am petrecut un timp plăcut împreună, povestind despre tot ceea ce ne-a încântat viaţa până în prezent, iar povestea copilăriei sale am ascultat-o din nou cu sufletul la gură şi fiecare cuvânt mi se părea mult mai viu.

În încheiere, ea spuse:

- Dacă vreodată suferinţa îşi va face loc în inima ta, nu te lăsa descurajată. Vei descoperi într-un final că se mai aude şi un glas care aduce fericirea adevărată şi, surprinsă, te vei întreba: ”Dar oare pe mine m-a găsit iubirea?”

O priveam şi mă minunam de înţelepciunea ei ... Doream să mai zic ceva, dar ... nu puteam ...

Deodată am simţit cum cineva mă bate uşor pe umăr. Am deschis mai tare ochii. Totul se învârtea în jurul meu. Deasupra mea, stătea aplecată mama:

- Trezeşte-te! E timpul să mergi la şcoală!

- Cum?!

A fost un vis sau s-a întâmplat aievea? Eram oricum fericită că m-am întâlnit cu Albă-ca-Zăpadă, iar acea eră pierdută prindea contur în inima mea, ca o floare care începe să înflorească, atunci când este udată.

În lumea lui Nică

VLAD ROMAN
Clasa a VII-a

Nică ... fire zvăpăiată, buclucaşă. Admir personalitatea acestui băiat şi mi-aş dori, de multe ori, să fiu şi eu Nică. Nu înţelegeţi greşit, nu mi-aş dori să intru dintr-un bucluc în altul, nici pe departe gândul acesta, doar ... mi-aş dori o escapadă din lumea obişnuită, plină de responsabilităţi. În alte cuvinte, mi-ar plăcea să nu simt efectele responsabilităţii, aş dori să trăiesc într-o lume fără prejudecăţi, mi-aş dori să fiu uneori rebel. Să fac năzdrăvănii, însă să nu fiu pedepsit pentru aceasta. Citind toate isprăvile lui Nică, mi-am putut crea o imagine a lui; îl văd un prichindel, mic de statură, cu părul blond, veşnic zâmbitor şi isteţ nevoie mare, deşi poate puţin prea naiv.

Aş dori, doar pentru o clipă, să fiu împreună cu el, să fiu în cireş cu el, să fiu la scăldat cu el, să-mi fure şi mie mama hainele. Cât de iresponsabil era uneori Nică! Dar, când stai să te gândeşti, toate năzdrăvăniile sale au devenit sursa unei opere literare unice. Nică a fost copilul total care , atunci când se juca, o făcea intens, cu fiecare celulă.

De câte ori citesc câte un fragment, îmi doresc să-l am pe Nică partener de joacă şi să-l fi putut însoţi peste tot.

La ultima lectură mi-am pus cartea pe piept şi am început să visez. În faţa ochilor mi s-a derulat o imagine, parcă deja cunoscută, a unui râu şi a unor haine azvârlite pe mal. Dintr-o dată văd o femeie căruntă, înaltă, îmbrăcată în straie de la ţară. Probabil era mama lui Nică. Priveam cum în faţa mea se desfăşura exact momentul în care femeia se furişează pentru a-i înhăţa hainele băiatului. Mi-ar fi plăcut să-l pot avertiza, dar aş fi privat literatura de unul dintre cele mai savuroase întâmplări narate vreodată. Parcă surprind p rivirea uimită a lui Nică şi realizez prin ce trece. În imaginaţia mea am sărit să îl ajut pentru că tocmai mă plimbam pe malul râului. Parcă aud un glas care strigă:

- Copile! Copile!

Credeam că este Nică şi îmi cere ajutorul, dar vocea se auzea tot mai tare şi mai tare, tot mai aproape şi mai aproape. La un moment dat am tresărit şi am realizat că vocea aceea era, de fapt, a mamei mele care mă striga pentru a mă chema la masă. M-am întristat puţin pentru că în starea mea de visare poate aş fi găsit o nouă rezolvare a incidentului de la scăldat la fel de amuzant ca şi originalul.

Prinţesa din vis

DARIA PASCU

Clasa a V-a

E noapte. Un greier îmi încântă auzul, iar luna îmi mângâie obrazul înroşit de oboseală.

Ora douăsprezece noaptea mă găseşte în fotoliul arămiu, rătăcind prin lumea personajelor minunate ale unei poveşti cu prinţi, prinţese, zâne, castele, împăraţi şi împărătese.

Ascult atentă bătăile ceasului, iar dintr-o dată m-am trezit într-o odaie luminoasă, înaltă, încăpătoare, cât pentru cinci copii. În mijlocul odăii era un pat cu perdeluţe de mătase, iar pe jos era un covoraş din petale de trandafiri. Pereţii camerei erau pictaţi pe un fundal roz cu multe punctuleţe galbene. Era totul fermecător.

Curioasă din fire, m-am apropiat de patul mătăsos şi am mişcat perdeluţa; o frumoasă tânără prinţesă dormea acolo.

În timp ce o admiram, a deschis ochii şi m-a privit ca o pisicuţă nevinovată. Avea ochi albaştri, cu o sclipire extraordinară. Avea un păr auriu şi mătăsos ca puful unu i puişor abia ieşit

din ou. Pielea era albă ca spuma laptelui şi catifelată ca a unui nou-născut. Nu ştia ce se întâmplă şi s-a ridicat din patul ei moale, iar cu o voce blândă mi-a spus:

- Ce e cu tine aici, copilă frumoasă?

- Prinţesa mea, te admir pentru tot ce faci, eşti atât de frumoasă! Şi sincer să îţi spun, chiar nu ştiu cum am ajuns aici. Dar am o rugăminte, te rog spune-mi şi mie trucurile tale de frumuseţe.

- Ei, frumuseţea vine din naturaleţe, dar sunt şi unele trucuri. Pentru că eşti aşa de dulce o să ţi le dezvălui şi ţie. Vino cu mine şi într-o clipă vei deveni o creatură superbă.

M-a prins de mână şi m-a dus într-o odaie alăturată.

- Aceasta este odaia miraculoasă. Aici, în fiecare dimineaţă eu vin şi mă aranjez.

Pentru prima dată m-am spălat cu rouă, apoi am intrat într-o cameră mai mică, unde am eliminat toxinele din corp printr-o baie de aburi cu ierburi miraculoase, după aceasta am folosit tot felul creme şi alifii făcute din flori de câmp cu care mi-am hidratat pielea. Totul s-a petrecut foarte repede şi, în final, rezultatele au fost uimitoare. M-am privit în oglindă şi nu-mi venea să cred – aveam o piele strălucitoare şi roz.

- Acum eşti şi tu o prinţesă mică, mi-a spus ea.

În momentul acela mi-am deschis ochii. În faţa mea a apărut silueta întunecată a bunicii aplecată asupra mea.

- Bunico, unde este prinţesa?

- Prinţesa casei doarme şi îndrăznesc să o trezesc.

M-am repezit la oglindă şi am văzut un chip somnoros şi ciufulit care avea nevoie să se spele şi să se pieptene.

O clipă în ţara minunilor

SONIA CRISTEA
Clasa a V-a

La 11,30, când am terminat de citit cartea „Alice în ţara minunilor”, m -am pus în pat şi am adormit.

M-am trezit într-o lume de fantezie, asemenea celei descrisă în cartea pe care tocmai o citisem. Erau copaci înalţi cu frunze roşii şi fel de fel de animăluţe pictate în toate culorile curcubeului. Ele trăiau în ciuperci. Era ciudat faptul că, deşi era ziuă, ei purtau cu ei ţurţuri mari, strălucitori pe post de felinare.

Mă apropii de o carte de joc care patrula în jurul cartierului de ciuperci.

- Bună ziua! salutai eu respectuos. Ce faci?

- Bună seara! Patrulez pe aici din ordinul damei de pică, îmi răspunse cartea de joc.

- Dar de ce ai spus „Bună seara” şi acum este ziuă?

- Tot din ordinul damei de pică! Ea este regina atotputernică, cea care conduce acest tărâm al minunilor.

- Aaaa?! ... Am înţeles! Aş vrea să o văd şi eu pe aşa zisa regină!

- Nu poţi vorbi aşa despre regină, te arestez şi vei fi decapitată!!!

Atunci am tresărit speriată şi am descoperit că eram în patul meu şi că totul nu a fost decât un vis.

		Pag.
1	Visez să mă fac	2
2	Visez să mă fac ... ……..	3
3	Vreau să devin ... ……...	3
4	Viitorul tenisman ……...	4
5	Ce o să mă fac când voi fi mare? ……...	5
	II. METAMORFOZE	
1	Metamorfoza……	7
2	Metamorfozele mele	7
3	Metamorfoza unei omizi... ……...	9
4	Metamorfoza fiecărei zile	11
5	Săptămâna animalelor	13
6	Metamorfoza ……..	14
	III. POVEŞTI, POVEŞTI	
1	Lăstărişul plin de viaţă	16
2	Legenda cufărului de aur …….	17
3	Papagalul vorbăreţ ……...	21
4	Unchiul meu – robotul ..……...	22
5	Spiritul copacilor …….	24
	IV. MUGURI DE POET	
1	Flori şi albine	27
2	Pisica	27
3	Câinele	28
4	Buburuza	28
5	Şcoala	29
6	Trandafirul	29
7	Vis	30

8	În zbor	30
9	Primăvara	31
10	Soarele	31
11	Dragostea dimineaţa	32
12	Iubirea	32
13	Pe dealul de lângă lac	33
14	Aş iubi	34
15	Am visat	34
	V. ÎN LUMEA PERSONAJELOR LITERARE	
1	Întâlnire cu un personaj îndrăgit	36
2	În Ţara Basmelor ……	37
3	În discuţie cu personajele ……	38
4	În lumea lui Nică ……..…….…….	40
5	Prinţesa din vis	41
6	O clipă în ţara minunilor ……..	42

REDACŢIA REVISTEI

Coordonator

Prof. Bati Ecaterina

Îndrumători literari

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Dinu Adela

Prof. Mucalău Roxana

Prof. Crişan Elena

Corectură literară

Prof. Prihoi Octavia

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Guită Jenica

Prof. Halmaghi Cătălina

Redactare computerizată

Prof. Bati Ecaterina

Prof. Brăduşcă Valentin

Design

Prof. Brăduşcă Valentin

Desenele aparţin elevilor de la grupele speciale de arte îndrumate de

Prof. Dana Domşa
Prof. Giuseppe Rotta

Pagină web :

http://sceminescum.scoli.edu.ro